

Arrest

nr. 243 627 van 3 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Slowaakse nationaliteit, werd op 27 juli 2018 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij bleek evenwel sedert eind 2019 een leefloon te ontvangen van het OCMW.

Op 24 januari 2020 werd de verzoekende partij verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar economische situatie.

De verzoekende partij legde een aantal documenten neer.

Op 15 april 2020 nam de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: Z., R. (...)

Nationaliteit :Slovakije

Geboortedatum : (...).2001

Geboorteplaats: Humene

Identificatienummer in het Rijksregister: 0(...)

Verblijvende te: (...)

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 27.07.2018 en verkreeg de bijlage 8 op 05.03.2019 en de E-kaart op 15.03.2019. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds december 2019 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 24.01.2020 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 03.02.2020 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een vervangingsovereenkomst voor werknemers van Thuishulp van 2017 van garant, een bewijs ziekteverzekering, OCMW-attesten van betrokkene en garant, een bewijs van de arbeidsongeschiktheid van garant van 01.07.2019 tot 30.09.2019, een bewijs van het beëindigen van de tewerkstelling in onderling akkoord op 12.12.2019 van garant, een loonfiche van december 2019 en januari 2020 van WZC Sint-Jozef vzw van garant, een C4-werkloosheidsbewijs van RVA van Thuishulp vzw van garant, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van WZC SintJozef vzw van garant geldig van 01.01.2020 tot 31.01.2020, een vonnis van familierechtbank i.v.m. kinderbijslag, een inschrijving bij de VDAB op 19.08.2019, een uitnodiging voor gesprek op 11.03.2020 bij VDAB van 13.02.2020, een verklaring van de onderwijsinstelling voor het schooljaar 2018-2019 en andere documenten van de school van schooljaar 2018-2019.

Er wordt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aangetoond dat betrokkene beschikt over een geldige ziekteverzekering. Volgens het dossier werd betrokkene destijds ten laste genomen door haar oom, dhr. Z.R. (...) (RR (...)). Er worden ook nu een aantal bewijsstukken van verschillende tewerkstellingsperioden van de oom voorgelegd als ook een vonnis van de familierechtbank waarin verwezen wordt naar het feit dat de oom over het kindergeld mag beschikken.

Vooreerst dienen we op te merken dat er met de kinderbijslag geen rekening kan gehouden worden. Kinderbijslag is immers geen inkomen op zich maar een bijdrage van de gemeenschap voor de kosten van de opvoeding van het kind. Deze bijdrage is echter onvoldoende om voor alle lasten van het kind in te staan. Er zal bijgevolg, ook zonder deze bijdragen, moeten bewezen worden dat men kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Wanneer we de tewerkstelling van de oom controleren via de databank van de RSZ, dienen we vast te stellen dat de oom sinds 19.03.2020 niet meer aan het werk is. Van deze laatste tewerkstelling werd er overigens ook geen bewijs voorgelegd. De oom heeft bijgevolg geen inkomsten uit tewerkstelling meer ter beschikking. De voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot tewerkstelling in het verleden, tonen bijgevolg niet aan dat de oom nog voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om voor betrokkene te kunnen voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Uit het dossier blijkt verder ook dat betrokkene én haar garant zich bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen inkomsten dienden te wenden tot het OCMW om in de bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Volgens de informatie van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid ontvangen beiden al zeker tot en met maart een leefloon. De bestaansmiddelen worden dus ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980 is het nochtans de bedoeling dat men dient te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene ontvangt al sinds augustus 2019 een leefloon, haar oom al veel langer.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk waardoor zij het verblijfsrecht al beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet kan behouden.

Zij toont ook niet aan in welke zij leefloon gekregen heeft omstandigheden (eventuele specifieke of humanitaire elementen waardoor zij genooddaakt was om steun te vragen) en hoe zij haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel tracht af te bouwen. We kunnen hier dan ook geen rekening mee houden bij de beoordeling van het dossier.

Zij toont wel aan ingeschreven te zijn geweest in een school voor het schooljaar 2018-2019 in de richting keukenmedewerker en legt daar nog een aantal andere documenten van voor maar ook deze bewijsstukken zijn achterhaald. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980).

Zij legde ook een attest en een brief van de VDAB voor waaruit blijkt dat zij ingeschreven is als werkzoekende sinds 19.08.2019 en uitgenodigd werd voor een gesprek op 11.03.2020.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB en een uitnodiging voor een gesprek geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Om een reële kans te maken op tewerkstelling is er immers wel wat meer nodig dan alleen een inschrijving en een gesprek bij de VDAB. Of betrokkene bijgevolg écht actief op zoek is naar een job, blijkt niet uit het dossier. In het dossier zijn hiervan alleszins geen bewijzen terug te vinden. Het dossier bevat verder geen bewijsstukken m.b.t. wat betrokkene allemaal ondernomen heeft om een job te zoeken. Betrokkene is ook niet één dag aan het werk geweest, zelfs niet op proef of via interim. Men zou toch mogen verwachten dat betrokkene ondertussen meer bewijzen kan voorleggen van wat zij concreet allemaal gedaan heeft om een job te zoeken en kansen voor zichzelf op de arbeidsmarkt te creëren. Het is zelfs niet duidelijk in hoeverre betrokkene effectief actief op zoek is naar een job. Nergens in het dossier is immers enige informatie terug te vinden betreffende haar actieve zoektocht naar een job, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Betrokkene heeft bijgevolg niet afdoende aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Betrokkene toont niet hoe zij haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel tracht af te bouwen. In het dossier zit geen enkel bewijs van mogelijke tewerkstelling of andere elementen waaruit blijkt dat zij (weldra) geen steun meer nodig heeft van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Er werden, zoals hierboven ook al aangehaald, ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Er wordt ook geen bevel gegeven waardoor deze beslissing de gezinssituatie niet noodzakelijk beïnvloedt.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aan nog te voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid van de wet van 15.12.1980 of aan de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de hierboven aangehaalde elementen en de inhoud van het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10, 4°, 2de streepje, 42bis, § 1, artikel 42 ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoekende partij was nog minderjarig toen zij in het bezit werd gesteld van haar verklaring van inschrijving. Zij is nog steeds ten laste van haar oom, de heer Ziga Roman, die nog steeds legaal verblijft in België. Gelet op het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, d.d. 13 maart 2019, is er een schending van art. 10, 4°, 2de streepje Vw. door haar recht van verblijf te beëindigen (zonder enige motivering). Dit vormt tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens is er een schending van art. 42bis §1 en § 2. Vw. Immers, er wordt niet gemotiveerd of verzoekende partij een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel laat staan of deze belasting onredelijk is. Een beslissing die dan nog genomen is corona-periode, toen er volledige lockdown bevolen werd door de overheid....Hiermee is niet enkel de bepaling geschonden maar ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij heeft geen weet of het verblijf beëindigd is op basis van de redenen opgenomen in art. 42ter en art. 42 quater. Zij kan zich dan ook niet verdedigen hieromtrent en aldus zijn deze bepalingen geschonden.

Verwerende partij is bevoegd om te controleren of verzoekende partij nog voldoet aan de voorwaarden maar dit mag niet op een systematische wijze gebeuren. Er dient een aanleiding te zijn en nergens staat beschreven wat deze aanleiding is. Aldus is er ook een schending van art. 42 ter §3 en art. 42quater §5 Vw.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.

In haar nota stelt verwerende partij dat zij op 24 januari 2020 om nieuwe bewijsstukken heeft verzocht maar er wordt niet uitgelegd waarom er dan nieuwe bewijsstukken worden gevraagd.

In haar nota (en niet in de bestreden beslissing!) stelt verwerende partij dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat concluderende partij niet zou voldoen aan art. 42bis §1 Vw.

Daarenboven stelt verwerende partij dat concluderende partij niet aantoont dat artikel 42bis §2 op haar van toepassing is. In haar feitenrelaas geeft verwerende partij echter zelf aan dat concluderende partij een periode arbeidsongeschikt was (juli tot en met september 2019). Dat zij al sinds 2017 heeft gewerkt maar dan, gelet op haar leeftijd, zij in 2018 en 2019 nog schoolgaand was. Dat zij na de onvrijwillige werkloosheid (arbeidsongeschiktheid), zij opnieuw interimopdrachten uitvoerde in de zorgsector (een knelpuntberoep). Zo heeft zij laatst (januari 2020) in een woonzorgcentrum gewerkt. Concluderende partij heeft niet stilgezeten en heeft zich ingeschreven bij de VDAB en solliciteert.

Minstens behoudt zij haar statuut van werknemer vanaf 1 februari 2020 overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° Vw. Er wordt niet gemotiveerd waarom zij niet hieronder valt (gelet op de geleverde bewijsstukken zou dit immers wel het geval zijn).

Het zijn echter uitzonderlijke tijden waardoor de oom ook zijn job heeft verloren (19 maart 2020). En betreft het een situatie van overmacht. Concluderende partij woont nog steeds in bij haar oom. Er wordt gesteld dat hij haar niet kan onderhouden maar concluderende partij werd niet uitgenodigd om bijkomende bewijzen, nodig voor het voeren van de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoeftanalyse door te voeren.

De bestreden beslissing werd genomen volop tijdens de lockdownperiode n.a.v. de corona-pandemie.

Zowel verzoekende partij als haar oom zijn tijdelijk werkloos door deze omstandigheden van overmacht en economische redenen. Maar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening is gehouden.

Supra is reeds uiteengezet dat concluderende partij nog 6 maanden vanaf 1 februari 2020 als werknemster dient beschouwd te worden. Ook de oom is 3 tot 6 maanden vrijgesteld om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt (art. 34 en 35 MB van 26 november 1991 houdende toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering). Deze termijn werd nog niet bereikt bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook een werkloosheidsuitkering maakt deel uit van het sociale bijstandstelsel, net als het leefloon.

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong ».(42quater §1 Vw., laatste lid)

In de bestreden beslissing komt dit niet naar voren zoals supra uiteengezet.

Het middel is gegrond in al zijn bestanddelen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 42bis van de vreemdelingenwet (er wordt ook verwezen naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden van de verzoekende partij omdat zij op grond van de door haar voorgelegde stukken niet aantoont dat zij nog steeds voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Op basis van de voorgelegde stukken kan niet worden besloten dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, waardoor zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan behouden. Daarnaast blijkt niet dat zij het verblijfsrecht kan behouden als student of als werkzoekende, terwijl zij ook niet aantoont hoe zij haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel tracht af te bouwen. De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing specifiek in op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en heeft oog voor eventuele humanitaire elementen die in rekening moeten worden genomen en besluit dat zij niet aantoont nog te voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, of aan de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet, zodat een einde kan worden gesteld aan haar verblijf. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende

partij in haar synthesesamenvatting niet ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat zij *“niet zou voldoen aan art. 42bis §1 Vw.”*.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Voorts kan de verzoekende partij ook niet verwachten dat de verwerende partij de bestreden beslissing ‘negatief’ motiveert, zoals zij lijkt te verwachten waar zij stelt *“Verzoekende partij heeft geen weet of het verblijf beëindigd is op basis van de redenen opgenomen in art. 42ter en art. 42quater. Zij kan zich dan ook niet verdedigen hieromtrent en aldus zijn deze bepalingen geschonden”*, temeer uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hierboven geschetst uitdrukkelijk blijkt om welke redenen de verwerende partij besliste een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan waarom in het kader van de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet dient te worden gemotiveerd of waarom de motivering zoals ze is niet zou volstaan. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij zet overigens niet uiteen waarom de bestreden beslissing de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet zou schenden. De aangevoerde schending van de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij een verblijfsrecht bekam als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De verzoekende partij ontkent niet dat zowel zij als de garant, haar oom, intussen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een leefloon ontvangen van het OCMW en dus afhankelijk zijn van bestaansmiddelen die ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid. De verzoekende partij ontkent evenmin dat zij op 24 januari 2020 werd uitgenodigd door de verwerende partij om haar economische situatie te duiden met het oog op een evaluatie van haar verblijfssituatie, waarbij de verwerende partij aangeeft dat uit haar dossier blijkt dat zij mogelijks niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. De verzoekende partij legde verschillende stukken voor.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom zij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel “10, 4°, 2de streepje Vw.”, nu deze bepaling betrekking heeft op het bekomen van een verblijfsrecht door derdelanders, terwijl de verzoekende partij een EU onderdaan is die ingevolge een aanvraag voor een verklaring van inschrijving van 27 juli 2018 werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De bestreden beslissing werd evenmin genomen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De schending van genoemde bepaling is in voorliggende zaak niet dienstig aangevoerd.

Nu de verwerende partij aangeeft dat de verzoekende partij een leefloon geniet en dus leeft op grond van bestaansmiddelen die ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid, zodat niet kan worden besloten dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, dat zij dus het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan behouden, dat zij evenmin het verblijfsrecht kan behouden in de hoedanigheid van student of werkzoekende, terwijl zij niet aantoon hoe zij haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel tracht af te bouwen, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet geen einde kon maken omdat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij nog steeds ten laste is van haar oom, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota doet dit niets af aan haar afhankelijkheid van het OCMW. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd aangaande haar oom. Zo wordt onder meer aangegeven dat de oom kan beschikken over het kindergeld, doch dat kinderbijslag niet in aanmerking wordt genomen voor het berekenen van de inkomsten omdat kinderbijslag een bijdrage is van de gemeente. Verder wordt gesteld dat de oom geen inkomsten meer heeft uit tewerkstelling en dat de oom zich heeft moeten wenden tot het OCMW.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet stelt: *“Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.”*

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij niet afdoende heeft getoetst of zij al dan niet een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij elk van de in de artikel 42bis van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen in rekening heeft gebracht. De verzoekende partij laat na te duiden met welk element volgens haar geen rekening is gehouden.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is niet van aard deze te weerleggen. Het feit dat de bestreden beslissing is genomen tijdens de “corona-periode” doet aan het voorgaande geen afbreuk, temeer uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel stuk voorlegde waaruit de weerslag van de lockdown op haar economische situatie zou moeten blijken (zo die er al is) terwijl zij nochtans op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij een onderzoek aan het voeren was naar haar economische situatie met het oog op het eventueel beëindigen van haar verblijfsrecht. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was dergelijke informatie aan de verwerende partij ter kennis te brengen.

Verder toont de verzoekende partij niet aan waarom zij meent het slachtoffer te zijn van een “systematische controle” en kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wat de aanleiding is tot de beëindiging van haar verblijfsrecht of dat haar niet wordt uitgelegd waarom haar om bewijsstukken wordt gevraagd.

De verwerende partij stelt immers:

“Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 27.07.2018 en verkreeg de bijlage 8 op 05.03.2019 en de E-kaart op 15.03.2019. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds december 2019 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 24.01.2020 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen.”

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet ontkent dat haar economische situatie totaal is gewijzigd in vergelijking met het ogenblik waarop zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende

bestaansmiddelen verwierf. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij niet mocht overgaan tot een onderzoek van haar verblijfssituatie op grond van nieuwe informatie die haar in het specifieke dossier van de verzoekende partij ter beschikking werd gesteld, meer nog, artikel 42bis van de Vreemdelingenwet schrijft zelfs voor dat *“De minister of zijn gemachtigde kan zonnodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”* Het is geenszins kennelijk om redelijk om een evaluatie van het verblijfsrecht door te voeren wanneer de verwerende partij wordt ingelicht over het feit dat de verzoekende partij sinds een bepaalde periode een leefloon geniet. Overigens toont de verzoekende partij evenmin aan waarom het handelen van de verwerende partij in strijd zou zijn met het bepaalde in artikel 42ter, §3 van de Vreemdelingenwet of artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat deze laatste bepaling betrekking heeft op familieleden van burgers van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, wat in voorliggende zaak niet het geval is. De verzoekende partij is een Slovaakse onderdaan.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de brief van de verwerende partij van 24 januari 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk en onbetwistbaar blijkt waarom de verzoekende partij dient te worden uitgenodigd om stukken aangaande haar economische situatie voor te leggen, hoe deze stukken eruit moeten zien, waaruit deze kunnen bestaan, tot welk doel deze moeten dienen en wat de gevolgen zijn van het gebrek aan het voorleggen van de nodige bewijzen. Eveneens worden de relevante wetsbepalingen aangehaald, waarbij ook wordt gewezen op het belang van het meedelen van relevante humanitaire elementen en/of elementen die staven dat zij zich in één van de wettelijke uitzonderingsvoorwaarden zou bevinden.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar eerste middel inhoudelijk aanvult waar zij de volgende redenering opneemt:

“Minstens behoudt zij haar statuut van werknemer vanaf 1 februari 2020 overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° Vw. Er wordt niet gemotiveerd waarom zij niet hieronder valt (gelet op de geleverde bewijsstukken zou dit immers wel het geval zijn).

Het zijn echter uitzonderlijke tijden waardoor de oom ook zijn job heeft verloren (19 maart 2020). En betreft het een situatie van overmacht. Concluderende partij woont nog steeds in bij haar oom. Er wordt gesteld dat hij haar niet kan onderhouden maar concluderende partij werd niet uitgenodigd om bijkomende bewijzen, nodig voor het voeren van de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoeftanalyse door te voeren.

De bestreden beslissing werd genomen volop tijdens de lockdownperiode n.a.v. de corona-pandemie. Zowel verzoekende partij als haar oom zijn tijdelijk werkloos door deze omstandigheden van overmacht en economische redenen. Maar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening is gehouden.

Supra is reeds uiteengezet dat concluderende partij nog 6 maanden vanaf 1 februari 2020 als werkneemster dient beschouwd te worden. Ook de oom is 3 tot 6 maanden vrijgesteld om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt (art. 34 en 35 MB van 26 november 1991 houdende toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering). Deze termijn werd nog niet bereikt bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook een werkloosheidsuitkering maakt deel uit van het sociale bijstandsstelsel, net als het leefloon.”

Een dergelijke redenering was niet opgenomen in het inleidende verzoekschrift en er blijkt ook niet dat verzoekende partij niet reeds in de mogelijkheid was deze kritiek in haar inleidende verzoekschrift te ontwikkelen. De Raad stelt vast dat dit geen antwoord vormt op hetgeen uiteengezet is in de nota met opmerkingen.

Het begrip *‘nieuw middel’* geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partijen een nieuwe feitelijke grondslag geven aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrag brengen daar de verwerende partij dan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekende partij in de syntheseseminarie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, hetgeen in voorliggende zaak niet het geval is. De Raad dient zich dus niet uit te spreken over de geciteerde middelonderdelen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen “10, 4°, 2de streepje, art. 42bis §1 e.v., art. 42 ter en art. 42quater, art. 42 ter §3 en art. 42quater §5” wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

De middelonderdelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In haar syntheseseminarie voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM, van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“schending Artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In hoofde van verwerende partij bestaat er een bijzondere motiveringsplicht wanneer de verwijdering (wat een einde verblijf met zich meebrengt) een inmenging betekent in zijn privé-of gezinsleven. Maar verwerende partij motiveert helemaal niets hieromtrent. Verzoekende partij werd als kind reeds verzorgd door de grootmoeder van de heer Ziga en zij is als minderjarig ook in huis genomen door de heer Ziga. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin. Het middel is gegrond.”

Waar de verzoekende partij stelt dat er niet gemotiveerd wordt aangaande haar gezinsleven gaat zij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing stellende:

“Er wordt ook geen bevel gegeven waardoor deze beslissing de gezinssituatie niet noodzakelijk beïnvloedt.”

De bestreden beslissing houdt inderdaad geen verwijderingsmaatregel in en in die zin kan de verwerende partij worden gevolgd dat de beslissing de gezinssituatie niet beïnvloedt. Indien er alsnog een verwijderingsmaatregel zou worden genomen dan kan de verzoekende partij haar grieven laten gelden tegen deze verwijderingsmaatregel.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU